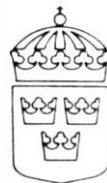

Motion till riksdagen

1988/89:T805

av Hans Dau (m)

Konsekvenserna för handikappade av höjda teletaxor

Mot.
1988/89
T805-811

För mindre än två år sedan gjorde televerket en framstöt mot de handikappade genom att föreslå en mycket kraftig höjning av avgiften på nummerförfrågningar. Höjningen drogs den gången tillbaka efter kraftiga protester från handikapprörelsen och politiker från flera partier. Jag gjorde själv en insats i kammaren genom en hänvändelse till kommunikationsministern. Vi trodde då att saken var utagerad och att televerket förstått att hänsynen till synskadade och andra handikappade, med problem att använda telefonkatalogen, omöjliggjorde vidare förslag i samma riktning.

Televerket kommer nu, redan efter mindre än två år till allmän förvåning, tillbaka med samma förslag. Förslaget är inte mindre märkligt eftersom regeringen tillsatt en utredning, som skall vara klar i december 1989. I uppdraget ligger bland annat.

Televerkets regionalpolitiska och *sociala ansvar* bör formuleras i kommittén.

Kommittén bör överväga och föreslå vilka telekommunikationer som bör betraktas som *grundläggande*.

Kommittén bör bedöma vilka särskilda hänsyn som kan tas till olika användargrupper såsom hushåll och företag i glesbygd, ideella föreningar eller *människor med funktionshinder* då taxor och service bestäms för grundläggande telekommunikationer och vilka åtgärder som krävs för att möjliggöra sådana hänsynstaganden.

Det förefaller mig orimligt att förändra avgiften innan utredningen är slutförd. Misstanken att televerket vidtager åtgärden nu för att föregripa utredningen och ställa den inför fullbordat faktum, ligger nära till hands.

En förutsättning för telekommunikation är att man vet numret till den man vill kommunicera med. En stor grupp medborgare i vårt land kan inte läsa telefonkatalogen. Därför måste nummerupplysningen ses som en grundläggande service och därmed inte beläggas med avgifter, som för vissa svaga grupper blir orimligt betygande.

Orsaken är att företag och innehavare av biltelefoner påstås utnyttja nummerupplysningen i en oskälig omfattning. Denna avgiftshöjning drabbar dock i första hand dem som inte kan läsa eller har problem att hantera telefonkatalogen och därför inte har något annat alternativ än nummerupplysningen.

Många handikappade använder nummerupplysningen ofta, flera gånger i veckan. ●m en handikappad ringer nummerupplysningen 200 gånger per år, innebär det en merkostnad på närmare 1 200 kronor.

Televerket har i uppdrag att tillsammans med handikapprörelsen finna former för en kompensation för avgiftshöjningen på nummerupplysningen. Flera olika lösningar har diskuterats, men det finns enligt min uppfattning inget förslag till lösning, som när alla som vore berättigade till kompensation.

Det är orimligt att en förändring av avgiften införs innan någon lösning funnits och under pågående utredning.

Jag anser att kostnaderna för nummerupplysningen istället måste tas ut via andra avgifter.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts beträffande teletaxor.

Stockholm den 20 januari 1989

Hans Dau (m)

Mot. 1988/89
T805